

Op 10 mei, bij het invallen van de duisternis, had, zoals wij eerder weergaven, de voorhoede van het uit Roosendaal afkomstige 3de grensbataljon via Willemstad en Beijerland de Oude Maas bij Barendrecht bereikt. De Duitsers zaten aan de andere kant van de lange hefbrug. Dus werden tussen de Barendrechtse brug en Spijkenisse 's morgens om vier uur twee compagnieën uitgeputte soldaten met twee roeiboten, later met een motorboot aangevuld, over de Oude Maas gezet. Dat vergde twee uur. Geen Duitser was te zien. Eén compagnie (zie kaart XXIV op pag. 225) marcheerde onmiddellijk in de richting van Waalhaven en was er nog maar twee kilometer van verwijderd toen een ordonnans haar met spoed terugriep. De andere compagnie die op brood en koffie was blijven wachten, was namelijk opeens door de Duitsers aangevallen. Beide compagnieën kwamen eerst onder Duits mitrailleurvuur te liggen; toen ook mortiergranaten ontploften, brak paniek uit: een groot deel van de militairen wierp de wapens weg, rende naar de Oude Maas, verdween in het riet of zwom naar de Beijerlandse oever; daar moesten enkele manschappen 'zelfs worden weerhouden, door de weilanden naar het zuiden te vluchten.'¹ De paar die, samen met de twee compagniescommandanten, aan de IJselmondse oever gebleven waren, werden tenslotte opgehaald door een soldaat die zich vrijwillig gemeld had, A. Wijker, die, op zijn buik liggend, met een klein motorbootje ondanks Duits vuur zo vaak heen-en-weer voer als nodig was. Vier militairen waren gesneuveld, twee dodelijk gewond.

Maar de Barendrechtse hefbrug dan? Het plan was, die brug van het zuiden uit met een compagnie te bestormen, nadat eerst een andere compagnie die in de nacht bij Puttershoek met het veer naar IJselmonde overgestoken was, de Duitsers bij de brug van het oosten uit in de flank zou hebben aangevallen. Op die andere compagnie werd vergeefs gewacht. In Heerjansdam van de burgemeester vernomen hebbend dat er veel Duitsers in Rijsoord en Barendrecht zaten, had de compagniescommandant besloten, de hem gelaste flankaanval niet door te zetten doch naar Beijerland terug te keren. Geen flankaanval dus. Desondanks werd de Barendrechtse brug na een inleidende artilleriebeschieting kort na half één bestormd. Vijfhonderd meter lang was de brug. Een hopeloze opgave! Zij die de brug oprenden, luitenant G. C. F. de Both vooraan, liepen recht in het Duitse vuur, de Both was de enige die zich niet onmiddellijk neerwierp. Noch hem, noch kapitein M. R. H. Calmeyer, chef-staf van de commandant van de troepen op het Eiland van Dordrecht en in Oost-Beijerland, gelukte het, de manschappen er toe te bewegen, zich weer te verheffen en voorwaarts te gaan. Hier en daar werden militairen

¹ A.v., p. 85.